

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 9 marca 2021 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw

(druk nr 342)

I. Cel i przedmiot ustawy

Omawiana nowelizacja jest efektem realizacji zobowiązania, jakie Rząd Polski podjął się w odpowiedzi na uzasadnioną opinię Komisji Europejskiej (KE) z dnia 7 marca 2019 r. (naruszenie nr 2016/2046), skierowaną do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w sprawie uchybienia zobowiązaniom określonym w art. 11 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zwanej dalej „dyrektywą EIA”. W przedstawionej opinii KE sformułowała zarzuty niewłaściwej transpozycji dyrektywy EIA w zakresie art. 11 ust. 1 i 3, tj. regulacji dotyczących dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Komisja wskazała, że rozwiązania zastosowane w polskim porządku prawnym, w ustawach regulujących wydawanie decyzji dla przedsięwzięć objętych przepisami dyrektywy EIA, tj. przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w pewnych przypadkach wykluczają z mocy prawa możliwość zwrócenia się do sądu o przyznanie środków tymczasowych, tak aby można było zawiesić wykonanie przedsięwzięcia i zapobiec wynikającej z niego szkodzie dla środowiska do czasu rozstrzygnięcia, czy decyzje te zostały wydane zgodnie z przepisami dyrektywy EIA.

Do decyzji takich KE zaliczyła pozwolenia wodnoprawne, koncesje geologiczne i górnicze, pozwolenia na budowę oraz decyzje wydane na podstawie tzw. specustaw.

KE wskazała również, że Polska naruszyła art. 11 ust. 1 dyrektywy EIA przez ograniczenie kontroli sądowej, w odniesieniu do wskazanych w niektórych specustawach rozstrzygnięć o natychmiastowej wykonalności, do możliwości stwierdzenia, że decyzja narusza prawo.

Ponadto Komisja Europejska wskazała, że Rzeczpospolita Polska, nie zapewniając organizacjom pozarządowym możliwości wniesienia odwołania i skargi do sądu od decyzji w sprawie zezwolenia na inwestycję, dotyczących pozwoleń wodnoprawnych, pozwoleń na budowę oraz koncesji geologicznych, w zakresie ich zgodności z przepisami dyrektywy EIA, lub ograniczając taką możliwość, naruszyła art. 11 ust. 1 i 3 tej dyrektywy.

W stanowisku z dnia 8 maja 2019 r. Rząd RP uznał, że wymienione przez KE naruszenia wymagają podjęcia odpowiednich prac legislacyjnych w celu zapewnienia rezultatu, jaki wynika z treści art. 11 ust. 1 i 3 dyrektywy EIA. W odpowiedzi na uzasadnioną opinię, podniesiono że w celu wyeliminowania podniesionych w niej naruszeń, podstawowym i właściwym środkiem będzie zapewnienie stronom postępowania, w tym organizacjom ekologicznym (występującym w sprawie na prawach strony), możliwości zwrócenia się do właściwego organu oraz – na etapie skargi do sądu – o zastosowanie środka tymczasowego w postaci wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zwanej dalej „decyzją środowiskową”. Ponadto Rząd RP wskazał, że dokona przeglądu wszystkich obowiązujących regulacji prawnych, w celu wyeliminowania ewentualnych niezgodności przepisów z art. 11 ust. 1 i 3 dyrektywy EIA.

Jak podkreśla się w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy w trakcie prac nad projektem ustawy, w tym również przy współudziale KE, ustalono konieczny zakres zmian w celu dostosowania przepisów regulujących wydawanie decyzji środowiskowych oraz decyzji inwestycyjnych, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do zapewnienia ich zgodności z art. 11 ust. 1 i 3 dyrektywy EIA.

Mając powyższe na względzie proponowane w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, dalej „ustawa ooś”, rozwiązania dotyczą:

- 1) możliwości wnioskowania do organu odwoławczego o wstrzymanie natychmiastowej wykonalności decyzji środowiskowej;
- 2) możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie organu odwoławczego o odmowie wstrzymania natychmiastowej wykonalności decyzji środowiskowej oraz postanowienia o wstrzymaniu natychmiastowej wykonalności decyzji środowiskowej, wraz z prawem do wniesienia skargi do sądu na rozstrzygnięcie w tej sprawie;
- 3) wprowadzenia przesłanki, na podstawie której sąd administracyjny może wstrzymać wykonanie ostatecznej decyzji środowiskowej;
- 4) wprowadzenia obligatoryjnego zawieszenia postępowania w sprawie zezwolenia na inwestycję w przypadku wstrzymania wykonania decyzji środowiskowej;
- 5) możliwości wniesienia przez strony postępowania w sprawie decyzji środowiskowej oraz organizacje ekologiczne, spełniające wymogi, o których mowa w art. 86 g ust. 1 nowelizowanej ustawy ooś, odwołania od zezwolenia na inwestycję w zakresie zgodności z decyzją środowiskową i możliwości złożenia skargi do sądu administracyjnego w tym zakresie;
- 6) możliwości wnioskowania w skardze, o której mowa w pkt 5, o wstrzymanie zezwolenia na inwestycję;
- 7) wprowadzenia obowiązku udostępnienia treści zezwolenia na inwestycję w Biuletynie Informacji Publicznej;
- 8) wprowadzenia obowiązku udostępnienia treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w Biuletynie Informacji Publicznej.

Ad 1 i 2

. Realizując postulat Komisji Europejskiej w zakresie umożliwienia stosowania środków tymczasowych w stosunku do decyzji środowiskowej w ustawie przewidziano (art. 86e ust. 1 ooś) podstawę do wnioskowania, przez strony postępowania, w tym również przez podmioty działające na prawach strony (np. organizacje ekologiczne), o wstrzymanie wykonania decyzji, której nadano (na mocy postanowienia lub na mocy ustawy) rygor natychmiastowej wykonalności. Rozstrzygnięcia organu w przedmiotowej sprawie będą zaskarżalne oraz będą podlegać kontroli sądowej. Jednocześnie regulacja nie pozbawia organu odwoławczego prawa do wstrzymania z urzędu, na podstawie art. 135 Kodeksu postępowania administracyjnego, dalej także „kpa”, wykonania decyzji środowiskowej postanowieniem, na które zażalenie nie przysługuje.

Ad 3 i 4

Rozwiązanie wprowadzane w nowym art. 86f ustawy ooś zapewni możliwość stosowania przez sądy administracyjne środków tymczasowych w stosunku do ostatecznych decyzji środowiskowych. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, w sytuacji wnioskowania przez skarżących do sądu administracyjnego o wstrzymanie wykonania decyzji środowiskowej, sądy odmawiają wstrzymania ich wykonania z przyczyn formalnych. W tym zakresie sądy prezentują jednolite stanowisko, według którego wstrzymanie wykonania decyzji środowiskowej na podstawie ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie jest możliwe. Art. 61 § 3 tej ustawy dotyczy bowiem sytuacji, gdy zaskarżony akt wywołuje skutki materialnoprawne, natomiast skutków takich zasadniczo nie wywołuje decyzja środowiskowa, gdyż nie podlega wykonaniu w postępowaniu egzekucyjnym. Etap egzekwowania decyzji środowiskowej przeniesiony jest dopiero na etap, w którym jest realizowane przedsięwzięcie na podstawie decyzji, która nie uwzględnia decyzji środowiskowej (art. 86c ustawy ooś).

Zgodnie z proponowanym art. 86f ust. 1 ustawy ooś przez skutki te należy rozumieć następstwa wynikające z podjęcia realizacji przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego wydano skarżoną decyzję. Jednocześnie ustawa nakłada na organ, który wydał decyzję środowiskową, obowiązek poinformowania organów wydających decyzje następcze, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, o wstrzymaniu wykonania decyzji środowiskowej. Wprowadzenie takiego rozwiązania jest konieczne, ponieważ organ rozpatrujący wniosek w sprawie decyzji inwestycyjnej nie jest stroną postępowania sądownoadministracyjnego w przedmiocie decyzji środowiskowej. Wstrzymanie wykonania decyzji środowiskowej przez sąd po wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji inwestycyjnej będzie wiązało się z obowiązkiem zawieszenia tego postępowania z urzędu art. 86f ust. 6 ustawy ooś) w terminie 7 dni od powzięcia informacji w tej sprawie, co uniemożliwi zakończenie procedury wydawania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy ooś. Obowiązek zawieszenia będzie dotyczył postępowań prowadzonych w celu wydania zezwoleń na inwestycję wymienionych w tym przepisie. Przewiduje się, że wojewódzki sąd administracyjny będzie zobligowany do rozpatrzenia wniosku w terminie 30 dni od dnia jego wpływu (art. 86f ust. 2 ustawy ooś).

Zawieszenie postępowania w sprawie wydania zezwolenia na inwestycję będzie następować do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia przez sąd skargi na decyzję

o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku uchylecia przez sąd decyzji środowiskowej, której wykonanie wstrzymano, postępowanie inwestycyjne będzie zawieszane do czasu ponownego jej wydania.

Wprowadzane regulacje nie będą miały zastosowania do wszystkich decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś (tzw. decyzji inwestycyjnych), a jedynie do decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 2, 4–6, 8–10, 14, 17, 18, 20, 21, 23 i 26 ustawy ooś.

Ad 5 i 6

Kolejnym rozwiązaniem wprowadzanym w ustawie (art. 86g ooś) jest nadanie zarówno organizacjom ekologicznym, jak i stronom postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej uprawnienia do weryfikacji zezwoleń na inwestycję w zakresie ich zgodności z uprzednio wydaną decyzją środowiskową. Uprawnienia nadawane ww. podmiotom, zgodnie z wymogami Konwencji z Aarhus (art. 9 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 10) oraz dyrektywy EIA (art. 11 ust. 1), dotyczą postępowań w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których wydano decyzję środowiskową w postępowaniu prowadzonym z udziałem społeczeństwa. Uprawnienie to będzie realizowane w zależności od etapu postępowania w sprawie wydania decyzji inwestycyjnej przez wniesienie odwołania lub skargi do sądu. Podmioty te będą uprawnione do składania skarg do sądu niezależnie od ich wcześniejszego udziału w postępowaniu odwoławczym w sprawie wydania decyzji inwestycyjnej. Zakres skarżenia podnoszony w ramach postępowania odwoławczego w sprawie wydania decyzji inwestycyjnej lub na etapie sądowym w tej sprawie wyznacza art. 86g ust. 3 pkt 1 ustawy ooś. Ustawa określa również elementy obligatoryjne skargi (odpowiednio art. 86g ust. 6). Strony decyzji środowiskowej i organizacje powinny jednoznacznie wskazać, w jakim zakresie zezwolenie na inwestycję jest niezgodne z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub nie uwzględnia jej postanowień, i uzasadnić swój zarzut.

Uprawnienie do wnoszenia odwołań jest nadawane w stosunku do decyzji z katalogu określonego w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, które stanowią podstawę do realizacji inwestycji, czyli wspomnianych wcześniej zezwoleń na inwestycję – analogicznie zastosowanie będzie miał art. 86f ust. 5 i 6 ustawy ooś. Powyższe zostało określone przez odniesienie prawa do wniesienia odwołania w stosunku do wymienionych enumeratywnie decyzji z katalogu określonego w art. 72 ust. 1 ustawy ooś. Pozostałe decyzje (np. decyzja o warunkach

zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzja o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej, inwestycji w zakresie terminalu, inwestycji w zakresie Centralnego Portu Komunikacyjnego) nie dają inwestorom samoistnej podstawy do realizacji inwestycji. Określają przede wszystkim miejsce jej lokalizacji, jej granice, charakterystykę inwestycji, czasami nieruchomości podlegające wywłaszczeniu, wymagania dotyczące uzasadnionych interesów osób trzecich i inne skutki wydania decyzji.

Prawo do złożenia skargi przysługiwać będzie uprawnionej organizacji ekologicznej (spełniającej wymogi formalne) także w przypadku, gdy nie uczestniczyła w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na inwestycję.

Warunki formalne, jakie muszą być spełnione przez organizacje ekologiczne w celu skorzystania z nadanego im uprawnienia, są analogiczne do określonych w art. 44 ust. 1 ustawy ooś.

Ustawa dokonuje rozróżnienia (art. 86f ust. 5 ustawy ooś) zezwoleń wydawanych na podstawie decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś na: inwestycyjne, wymienione enumeratywnie w art. 86f ust. 5, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 2, 4–6, 8–10, 14, 17, 18, 20, 21, 23 i 26, określane jako „zezwolenia na inwestycje”, oraz pozostałe z tego katalogu, które samoistnie nie stanowią podstawy do realizacji przedsięwzięcia. Mowa tutaj o aktach administracyjnych określających przede wszystkim lokalizację przyszłej inwestycji, np. decyzja o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej, wydawana na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym. W zależności od rodzaju zezwolenia, poprzedzonego decyzją środowiskową, nowelizacją dokonuje się zmian w ustawach regulujących ich wydawanie odpowiednio w zakresie stosowania art. 72 ust. 6 i 6a ustawy ooś – w przypadku pozwoleń lokalizacyjnych, lub w zakresie art. 72 ust. 6 i 6a oraz art. 86f ust. 6, art. 86g i art. 86h w zakresie pozwoleń inwestycyjnych. W uzasadnieniu do projektu ustawy podkreśla się, że w trakcie uzgodnień projektu ustawy zwrócono uwagę, że nadawanie organizacjom ekologicznym uprawnień do uczestniczenia w postępowaniach w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnych jest niezasadne. Decyzje lokalizacyjne stanowią etap pośredni między wcześniej wydaną decyzją środowiskową, którą są związane na podstawie art. 86 pkt 2, a decyzją inwestycyjną, która również musi być zgodna z decyzją środowiskową w myśl art. 86 pkt 2 ustawy ooś.

Aby organom wydającym zezwolenia na inwestycje zapewnić skuteczne narzędzia pozwalające na potwierdzenie interesu prawnego wnoszących odwołania na podstawie

art. 86g ust. 1, w poszczególnych ustawach inwestycyjnych wprowadzono obowiązek załączania do wniosku o wydanie zezwoleń na inwestycje załączników graficznych określających przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać to przedsięwzięcie. Dodatkowo przewidziano również podstawę dla organów i sądów do wystąpienia z wnioskiem do organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, w celu ustalenia, czy wnoszącemu przysługuje przymiot strony postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 86h ustawy ooś).

Ad 7

Ustawą wprowadza się zmiany do art. 72 ust. 6 ustawy ooś. W brzmieniu obowiązującym obecnie przepis ten nakłada na organ właściwy do wydania decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś, dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, obowiązek podania do publicznej wiadomości informacji o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy. Obowiązki te projektem ustawy zostają rozszerzone o udostępnienie treści tej decyzji na okres 14 dni. Udostępnianie dokumentacji sprawy odbywać się będzie zgodnie z przepisami działu II ustawy ooś.

Ad 8

Wprowadza się zmianę do art. 85 ust. 3 ustawy ooś określającego wymogi dla organów w zakresie podawania do publicznej wiadomości informacji o wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wymogi w zakresie publikacji decyzji środowiskowej wydanej po przeprowadzeniu ooś, jak i bez tej oceny, będą analogiczne jak w przypadku decyzji inwestycyjnych (treść decyzji będzie upubliczniana na stronach Biuletynu Informacji Publicznej).

W art. 2–25 ustawy nowelizującej dokonuje zmian ustaw inwestycyjnych zawierających szczególne rozwiązania stosowane w postępowaniach w sprawie wydania decyzji następujących po decyzji środowiskowej wyszczególnionych w art. 72 ust. 1 ustawy ooś.

Są to zmiany zarówno wynikające z przepisów materialnych i proceduralnych przewidzianych w art. 1, jak również zmiany w istniejących przepisach proceduralnych zawartych w nowelizowanych specustawach.

W zależności od uregulowań poszczególnych ustaw, w odpowiedni sposób wprowadzono odesłanie do art. 72 ust. 6 i 6a, art. 86f ust. 6, art. 86g i art. 86h ustawy ooś.

Ponadto zmiany ustaw inwestycyjnych mają na celu wprowadzenie do istniejących regulacji, odnoszących się do zezwoleń na inwestycje wymienionych w art. 72 ust. 1 pkt 1, 2, 4–6, 8–10, 14, 17, 18, 20, 21, 23 i 26 ustawy ooś, istotnych zmian natury procesowej w zakresie przepisów specustaw stanowiących *lex specialis* względem ogólnych norm postępowania administracyjno-sądowego ustanowionych w Kodeksie postępowania administracyjnego i ustawie – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W ten sposób, w opinii projektodawców, ustawa, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom KE, niweluje zawarte w specustawach ograniczenia przepisów dotyczących zakresu kontroli sądowno-administracyjnej i uprawnień do uchylenia tych decyzji lub stwierdzenia ich nieważności, a także możliwości stosowania środków tymczasowych w przypadkach innych niż przewidziano w proponowanym art. 86g ustawy ooś.

W uzasadnieniu do ustawy podkreśla się, iż w celu wyeliminowania zastrzeżeń KE co do prawidłowej transpozycji dyrektywy EIA w zakresie art. 11 ust. 1 i 3, tj. regulacji dotyczących dostępu do wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do procedur podlegających specustawom, należy w każdej ze specustaw wprowadzić zmiany w tym samym, analogicznym zakresie. Różnice dotyczące tych zmian wynikają jedynie z faktu, że obecnie poszczególne przepisy zostały w poszczególnych specustawach odmiennie uregulowane.

W związku z powyższym w przepisach specustaw inwestycyjnych:

- 1) złagodzone istniejące ograniczenia możliwości stwierdzenia nieważności decyzji inwestycyjnej przez wydłużenie okresu, którego upływ uniemożliwia stwierdzenie nieważności ostatecznego zezwolenia na inwestycję, do 60 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna, a inwestor rozpoczął budowę;
- 2) złagodzone istniejące ograniczenia skutków kontroli sądowej przez wydłużenie okresu, po upływie którego sąd administracyjny może stwierdzić jedynie, że decyzja narusza prawo z przyczyn wyszczególnionych w art. 145 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi lub art. 156 § 1 kpa;
- 3) zniesiono ograniczenia skutków kontroli administracyjnej i sądowej, o których mowa w ww. pkt 1 i 2, w przypadku niezgodności tych decyzji z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniem, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy ooś;

- 4) wprowadzono uprawnienie sądu do wstrzymania wykonania zezwolenia na inwestycję na podstawie art. 61 § 3 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w przypadku kiedy decyzja ta została wydana po postępowaniu, w ramach którego przeprowadzono ponowną ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- 5) wprowadzono uprawnienie sądu do wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć realizowanych na podstawie tych specustaw;
- 6) wprowadzono uprawnienie organów rozpatrujących odwołanie od decyzji środowiskowej i zezwolenia na inwestycję, dające możliwość wstrzymania wykonania decyzji z rygiorem natychmiastowej wykonalności.

W zawartych w ustawie nowelizującej regulacjach intertemporalnych (art. 26–28), uregulowano wpływ tej ustawy na toczące się w dniu jej wejścia w życie postępowania administracyjne i sądowe. Założeniem ustawy jest objęcie jej regulacjami postępowań w toku, poprzez nadanie uprawnień zainteresowanej społeczności, organizacjom pozarządowym w najszerszym zakresie, odpowiednim do danego etapu procedury administracyjnej lub sądowej, która będzie miała miejsce w dniu wejścia w życie opiniowanej ustawy.

Ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy (druk sejmowy nr 393) pochodził z przedłożenia rządowego. Projekt skierowano do sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 23 lutego 2021 r., Komisja wniosła o jego przyjęcie (druk sejmowy nr 959). Zaproponowane przez Komisję poprawki miały charakter techniczno-legislacyjny.

W trakcie drugiego czytania na 26. posiedzeniu Sejmu w dniu 24 lutego 2021 r. zgłoszono wniosek o odrzucenie ustawy oraz 21 poprawek. Poparcie Komisji uzyskały 3 poprawki. Przyjęte przez Komisję poprawki nie wpływały istotnie na kształt przedłożenia, miały charakter techniczno-legislacyjny: wprowadzały prawidłową numerację przepisów, usuwały tzw. odesłania kaskadowe.

Sejm uchwalił ustawę na 26. posiedzeniu w dniu 25 lutego 2021 r., w brzmieniu proponowanym przez Komisję.

III. Uwagi szczegółowe

Ustawa nie budzi zasadniczych zastrzeżeń o charakterze legislacyjnym.

Uwagi redakcyjne:

- w art. 1 w pkt 3 w art. 86f w ust. 1 wyrazy „w art. 61 § 3 tej ustawy” zastępuje się wyrazami „w tym przepisie”;
- art. 8 pkt 2 lit. c, w zakresie art. 9ac ust. 3a ustawy z dnia 28 marca 2003 r o transporcie kolejowym.

Przepis ust. 3a w art. 9ac przewiduje, że przepisów ust. 2 i 3 tego artykułu nie stosuje się w przypadku niezgodności decyzji o pozwoleniu na budowę linii kolejowej z:

- 1) decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub
- 2) postanowieniem, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, o ile zostało wydane.

Rozważenia wymaga konieczność umiejscowienia w przepisie ust. 3a pkt 2 zwrotu „o ile zostało wydane”. Wydaje się, iż trudno uznać za racjonalne założenie ustawodawcy, że możliwe jest wystąpienie niezgodności decyzji o pozwoleniu na budowę linii kolejowej, z postanowieniem, które nie zostało wydane. W związku z tym proponuje się skreślenie przedmiotowego zwrotu.

Propozycja poprawki:

- art. 8 pkt 2 lit. c, w ust. 3a w pkt 2 skreśla się wyrazy „, o ile zostało wydane”.

Analogiczne poprawki proponuje się wprowadzić w: art. 9 w pkt 4 w lit. c art. 11 w pkt 3 w lit. c, art. 14 w pkt 4 w lit. b, art. 16 w pkt 4 w lit. b, art. 18 w pkt 4 w lit. b, art. 21 w pkt 3 i 4 w lit. b, art. 22 w pkt 4 w lit. b oraz w art. 24 w pkt 4 w lit. b.

Mirosław Reszczyński

Główny legislator